

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Hr. Kamal Qureshi nævnte værdighed, og jeg forstod, at det er værdigt for de mennesker at kunne indtage deres stof i et sundhedsrum i modsætning til på gaden eller i containeren. Er det værdigheden, der skal være den drivende kraft, eller skal det være ønsket om at bruge de redskaber, der skal til for at få de mennesker ud af deres stofmisbrug? Det mener jeg skal være det væsentlige, og så må værdigheden komme i anden række.

Værdighed er fint nok, og det er jo også et element, man kan få ind i billedet. Men det må være ønsket om at få disse mennesker ud af deres stofmisbrug og få dem i behandling, så de kommer ud på den anden side som eksstofmisbrugere, der må være det primære.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Nu vil jeg ikke klandre Venstre for med sin politik at fastholde folk i stofmisbrug, men jeg vil sige, at det, der er afgørende, er jo, at man ikke kun fokuserer på at gøre folk uafhængige af stoffer, men også fokuserer på dem som mennesker, der ikke har værdighed, og som ikke er i stand til at løfte deres hoveder, fordi de er så smadrede af det liv, de hutler sig igennem, og fordi de hver eneste dag skal skaffe 5.000-6.000 kr. til deres stofmisbrug. Hvis man kan give dem værdigheden tilbage, giver man dem også et muligt overskud til at kunne indgå i et behandlingsforløb, som kan afvænne dem fra deres stofafhængighed.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg kunne næsten forstå svaret sådan, at man kæder værdigheden sammen med, at stofmisbrugerne ikke skal skaffe penge til stoffer. Men det skal stofmisbrugerne jo stadig trods dette forslag, de skal fortsat skaffe 5.000-6.000 kr. hver dag til stoffer; det ændrer forslaget jo ikke noget ved.

Jeg synes – og det er det, jeg er bekymret over – at forslaget alene fokuserer på det skadereducerende og intet andet. Det er et mål i sig selv, og det synes jeg er problematisk. Jeg synes, at viften af tilbud skal være meget bredere, og at det også må handle om, at de altid må hvile på lovgivning. I dag er det ulovligt at være i besiddelse af narkotika, og det synes jeg man skal holde

fast i, så derfor synes jeg ikke, det har noget at gøre med værdighed, om man indtager sit stof i et sundhedsrum, og i og for sig heller ikke om man køber stoffet på gaden og derefter bevæger sig hen i et sundhedsrum, hvor man har et helle.

Jeg synes altså, det er her, kæden hopper af. Jeg synes, det er problematisk, at man i højere grad fokuserer på det skadereducerende end på, at der er nogle tilbud, når vi skal hjælpe de mennesker ud af deres stofmisbrug.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes ikke, hr. Hans Andersen har hørt godt efter det, jeg læste op. Jeg understregede faktisk meget kraftigt, at et sundhedsrum er et af de tilbud, der kan bruges til at komme i kontakt med stofmisbrugerne på gadeniveau. I dag har mange stofmisbrugere ikke kontakt med nogen. Vi ved ikke, hvad de laver, og vi ved ikke, hvor de befinder sig. De kommer en gang imellem med skiftende intensitet til nogle af de få frivillige tilbud, der findes, men der er ikke rigtig nogen tæt kontakt med dem.

Et sundhedsrum er ikke et eksperiment. Vi kan se, at i de mange lande, hvor tilbuddet allerede eksisterer, kommer man faktisk videre. Man får fat i nogle af de personer, skaderne bliver reducerede, og dødstallet falder drastisk, så derfor synes jeg, det er ærgerligt, at Venstre, som også sammen med os andre har været med til at etablere gode tilbud til narkomaner, nærmest religiøst fastholder et nej til et sundhedsrum uden egentlig at kigge på de gode resultater fra andre lande. Jeg er enig i, at vi også skal have andre tilbud, men hvorfor ikke også prøve det her, når nu det viser sig, at det virker?

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Majbrit Berlau.

Majbrit Berlau (EL):

Jeg skal lige starte med at sige på vegne af De Radikale, at de støtter forslaget. De kunne desværre ikke selv være til stede i salen.

Der er to årsager til, at Enhedslisten er medforslagsstiller på dette forslag, og den ene er, at det ikke er et spørgsmål om, hvorvidt stofafhængige indtager stoffer. Det er et spørgsmål om, hvornår de gør det, det er et spørgsmål om, hvor de gør det, og derfor er det helt uanstændigt, at samfundet ikke kan tilbyde de mennesker, der lever en så fattig tilværelse, et sted,